

Arrest

nr. 114 376 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van etnisch Tadzjiekse afkomst. U zegt dat u 17 jaar en enkele maanden oud bent. U bent geboren in het dorp Zaimani (district Jalrez, provincie Maidan Wardak). Daar woonde u met uw ouders, uw broer en uw zus.

Op een dag zag u drie Talibs een bermbom installeren. U bracht de politie hiervan op de hoogte, die de bom dezelfde dag nog ontmantelde. De dag erna sprak uw neef, die in hetzelfde dorp woont, u aan. Hij zei u dat de Taliban u zochten omdat u de informatie over de bom aan de politie had doorgespeeld. Dat gerucht ging immers de ronde in uw dorp. Op aanraden van uw vader vertrok u diezelfde dag nog naar uw tante in het dorp Dar-Ziayat.

Diezelfde nacht kwamen de Taliban naar uw ouderlijk huis. Ze vroegen uw vader waar u was. Uw vader zei dat u verdwenen was. Eén nacht later hebben de Taliban een brief achtergelaten bij de deur van uw ouderlijk huis. In de brief werd u aangemaand met hen samen te werken, anders zou u problemen krijgen.

Deze problemen deden u uw land verlaten. U bent (vermoedelijk) in de maand dalwa van 1391 (= januari – februari 2013) uit Afghanistan vertrokken. Na een reis van ongeveer twee maanden kwam u op 18 april 2013 in België aan. De dag erna vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden door de Taliban bij terugkeer naar Afghanistan.

U legt de volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag: een kopie van uw taskara, afgegeven op 25 jauza 1389 (= 15 juni 2010) en een bevestigingsdocument van de dorpsouderen, zonder afgiftedatum.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast doordat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw leeftijd. Zo verklaart u 17 jaar en een paar maanden te zijn (CGVS, p. 4), terwijl uit de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat u zeker ouder bent dan 18 jaar en waarschijnlijk zelfs 20 jaar bent. U legt weliswaar uw taskara neer, waarop vermeld staat dat u 14 jaar was op 15 juni 2010. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Doordat u de Belgische asielinstanties tracht te misleiden door valse verklaringen over uw leeftijd af te leggen, kan ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof worden gehecht.

Bovendien zijn in uw verklaringen over de door u ingeroepen gebeurtenissen ook elementen aanwezig die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo is het weinig aannemelijk dat de Taliban op klaarlichte dag een bembom zouden installeren, zoals u beweert (CGVS, p. 16). Verder zou de politie u aanvankelijk niet hebben geloofd toen u over de bom vertelde. Ze zouden achterdochtig hebben gereageerd en hebben gemeend dat u iets slechts van plan was (CGVS, p. 16-17). Wanneer u gevraagd wordt op welke manier u de politie overtuigd hebt dat uw bezorgdheid over de bom oprecht was, kan u het Commissariaat-generaal niet overtuigen. Zo verklaart u dat u uitlegde waar u woonde en dat u bezorgd was om een mogelijke ontploffing (CGVS, p. 17). Dat kan echter niet uitklaren waarom de politie u plots wel zou geloven terwijl zij u eerder wantrouwend bejegend hadden. Wanneer u opnieuw gevraagd wordt waarom de politie u aanvankelijk niet geloofde en later plots wel, zegt u dat de politie wel zag dat u niets gevaarlijks onder de kleren droeg, maar dat ze toch dachten dat u een bom op hen zou kunnen doen ontploffen (CGVS, p. 17). Met dit antwoord klaart u niet uit hoe u de politie van gedacht hebt kunnen doen veranderen en hen hebt kunnen overtuigen van de waarachtigheid van uw verhaal over de bembom. In dat licht is het weinig aannemelijk dat de politie zich ineens met vier wagens naar de plaats van de bom zou begeven, zonder eerst met een beperkter team polshoogte te nemen.

Verder verklaart u dat u, de dag nadat u de bembom aan de politie gemeld zou hebben, aangesproken werd door uw neef met de vraag of het waar was dat u de bom aan de politie getoond had. U zou hierop ontkennend geantwoord hebben, in de hoop dat uw neef niet op de hoogte was van het gebeurde (CGVS, p. 18). De vraagstelling van uw neef wijst er echter duidelijk op dat hij wel op de hoogte was, zodat uw verklaring aan geloofwaardigheid inboet. Wanneer u erop gewezen wordt dat uw neef duidelijk wel wist wat er gebeurd was, zegt u dat u bang was (CGVS, p. 19). Dan nog is het bevreemdend dat u hierover tegen iemand van uw eigen familie zou liegen.

U verklaart dat de Taliban u zou zoeken. Ze zouden u willen arresteren en doden (CGVS, p. 19). U haalt twee incidenten aan die deze uitspraken zouden moeten ondersteunen. U hebt het Commissariaat-generaal echter niet overtuigd van de waarachtigheid van deze incidenten. Zo verklaart u dat de Taliban naar uw ouderlijk huis kwamen nadat u naar uw tante was gegaan. U zegt dat de talibs naar u vroegen, waarop uw vader zei dat u spoorloos was. Meer kan u niet vertellen over dit incident. U weet niet hoeveel talibs er naar uw ouderlijk huis kwamen, noch op welke manier ze naar daar gekomen waren. U weet evenmin op welk moment van de nacht dat dit gebeurde. U verklaart weliswaar zelf niet te zijn thuis geweest op het moment van het gebeurde (CGVS, p. 20-21). Wanneer u gevraagd wordt of u aan uw vader om meer informatie vroeg, zegt u dat uw vader aan de man van uw tante over deze gebeurtenis zou hebben verteld, en niet rechtstreeks aan u (CGVS, p. 20). U hebt echter nog contact met uw ouders vanuit België (CGVS, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt waarom u

achteraf niet meer informatie over het gebeurde hebt ingewonnen, zegt u dat u bang was en niet durfde spreken over die incidenten (CGVS, p. 20-21). Deze opmerking staat niet alleen haaks op het gemak waarmee u op het Commissariaat-generaal vertelt over dit bezoek van de Taliban, maar is evenmin een valabele verschoningsgrond voor het niet inwinnen van informatie. Gezien u beweert dat de Taliban op zoek waren naar u, heeft dit nachtelijke bezoek van de Taliban aan uw ouderlijk huis rechtstreeks betrekking op u persoonlijk. Rederlijk wijze mag verwacht worden dat u zich, zelfs als dit angstige herinneringen zou oproepen, hierover beter zou hebben geïnformeerd. Dat u dat niet hebt gedaan, terwijl u hiertoe wel in de gelegenheid was, ondergraaft de geloofwaardigheid van u relaas. Het feit dat u dit bezoek van de Taliban aan uw ouderlijk huis niet vermeld hebt in uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, vraag 5), tast de geloofwaardigheid verder aan.

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt verder op de helling gezet door uw verklaringen over de tweede keer dat er Taliban aan uw ouderlijk huis kwamen. Waar u aanvankelijk zegt dat de Taliban een tweede keer kwamen om u te arresteren, en dat ze bij die gelegenheid een dreigbrief achterlieten (CGVS, p. 15), beweert u later dat de Taliban enkel een dreigbrief zouden hebben achtergelaten. Ze zouden niet aangeklopt hebben, noch het huis zijn binnen gekomen (CGVS, p. 21). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere bewering dat de Taliban een tweede keer kwamen om u te arresteren, zegt u dat dit vast verkeerd genoteerd is. U geeft hiermee geen afdoende verklaring om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren, waardoor uw relaas opnieuw aan geloofwaardigheid inboet. Verder komt het weinig waarschijnlijk over dat de Taliban twee keer bij uw huis zouden komen om u te arresteren, maar geen van beide keren uw huis zouden doorzoeken. Mochten de Taliban er werkelijk op gebrand zijn u te vatten, zoals u beweert, mag verwacht worden dat ze de moeite zouden nemen om een kijkje te nemen in uw ouderlijk huis eens ze er waren.

Uw verklaringen over de dreigbrief kunnen het Commissariaat-generaal er niet van overtuigen dat er werkelijk een aan u gericht dreigbrief bij uw huis werd gevonden. Om te beginnen kan u het document waar u naar verwijst niet voorleggen. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat uw vader het bewuste stuk niet naar u heeft opgestuurd, zegt u eerst dat u niet weet waarom hij dat niet deed. U voegt eraan toe: 'misschien was [de dreigbrief] kwijt of gescheurd'. Wanneer u gevraagd wordt of u uw vader vroeg waarom hij de dreigbrief niet opstuurde zegt u dat uw vader zei dat hij de brief niet meer vond (CGVS, p. 2-3). Gezien dit antwoord is het op zijn minst bevreemdend dat u aanvankelijk zegt dat u niet weet waarom uw ouders de dreigbrief niet stuurden en dat u toevoegt dat de brief misschien kwijt of gescheurd was. Dit doet vermoeden dat u uw antwoord ter plekke bedacht hebt. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw bewering dat er een dreigbrief aan u gericht werd aangetast. Verder kan u niet precies zeggen wie de dreigbrief gevonden heeft. U zegt dat het misschien uw moeder was. U voegt eraan toe dat u niet thuis was toen de dreigbrief gevonden werd (CGVS, p. 14). Redelijker wijze mag verwacht worden dat, gezien de dreigbrief rechtstreeks aan u zou gericht zijn (CGVS, p. 14), u alle details over de omstandigheden waarin de brief gevonden werd zou hebben gevraagd aan uw ouders. Dat u dat niet gedaan hebt, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. De geloofwaardigheid van deze brief wordt verder ondermijnd doordat u niet gedetailleerd kan aanduiden wat de inhoud ervan is. Uw vader zou enkel verteld hebben dat er een dreigbrief was aangekomen, zonder meer informatie te geven. U hebt uw vader niet om meer informatie gevraagd. Als verschoningsgrond voor het nalaten om meer details te vragen, zegt u dat u bang was (CGVS, p. 14). Uw angst kan echter niet op afdoende wijze uitklaren waarom u niet beter op de hoogte bent van de inhoud van de door u beweerde dreigbrief. Zelfs al zou u in eerste instantie door angst weerhouden zijn bij uw vader te informeren naar de dreigbrief, dan nog mag verwacht worden dat u, eenmaal in veiligheid in Europa, zich hierover geïnformeerd zou hebben. Dat u dat niet gedaan hebt, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw relaas over de dreigbrief.

U legt weliswaar een document neer waarin bevestigd wordt dat u een dreigbrief kreeg. Dit bevestigingsdocument van de dorpsouderen is een document dat door eenieder kan zijn opgesteld en is onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Bovendien staat in dit document dat de dreigbrief eiste dat u zou samenwerken en zou vechten tegen ongelovigen (CGVS, p. 13). Dat is echter niet in lijn met uw uitspraken, waaruit blijkt dat de Taliban u zouden willen bestraffen (CGVS, p. 18-19). Hiermee geconfronteerd zegt u dat met 'samenwerking' bedoeld wordt dat de Taliban iemand dwingen een zelfmoordaanslag te plegen of dat de Taliban de betrokken persoon eenvoudigweg vermoorden (CGVS, p. 19). Dit antwoord kan de aangehaalde incoherentie niet op afdoende wijze uitklaren. U geeft simpelweg een draai aan uw

verklaringen, waardoor ze niet aannemelijker overkomen. Doordat de inhoud van het door u neergelegde stuk niet overeenkomt met uw verklaringen, wordt niet alleen de bewijskracht van het stuk aangetast, maar eveneens de gebeurtenissen waarnaar het document verwijst. De bewijskracht van het document wordt verder aangetast door het ontbreken van een datum. Nog een element dat de bewijskracht ondermijnt is het feit dat u zelf nauwelijks de inhoud van het bevestigingsdocument schijnt te kennen (CGVS, p. 13). Dat u zich niet beter informeert over het stuk dat u neerlegt, en dat bovendien rechtstreeks te maken zou hebben met uw problemen, doet opnieuw afbreuk aan de bewijskracht van het stuk en aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt tot slot nog ondermijnd doordat de Taliban onmiddellijk na uw vertrek uit Afghanistan hun zoektocht naar u zouden hebben gestaakt. U verklaart dit door te zeggen dat de Taliban overal spionnen hadden die hen erover geïnformeerd zouden hebben over uw vlucht (CGVS, p. 21). U kan echter niet uitklaren hoe deze spionnen zouden weten dat u het land uit gevlucht was, terwijl ze niet zouden hebben geweten dat u bij uw tante in Dar-Ziayarat verbleef (CGVS, p. 22), en dat terwijl u wel beweert vanuit uw tantes huis te zijn vertrokken (CGVS, p. 12). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw aangetast.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel de veiligheidssituatie van de provincie Maidan Wardak inderdaad van dien aard is dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat subsidiaire bescherming gerechtvaardigd is, moet in uw geval besloten worden dat u het reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in de provincie Maidan Wardak, en meer bepaald in het district Jalrez, kunt vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen.

U bent een volwassen man in goede gezondheid. U hebt werkervaring als landbouwer, fruitplukker, houthakker en als arbeider in de bouwsector (CGVS, p. 23). U hebt dus vaardigheden ontwikkeld die u een zekere zelfredzaamheid verlenen. U bent bovendien tweetalig (CGVS, p. 3). Wanneer u gevraagd wordt of u zich in Kabul kon vestigen, mocht u geen problemen hebben met de Taliban, antwoordt u aanvankelijk bevestigend (CGVS, p. 24). Vlak daarna zegt u echter dat leven in Kabul voor u niet mogelijk is omdat u er niet bent opgegroeid en er geen gronden hebt. Gezien uw eerdere bevestigende antwoord en gezien de door u aangehaalde problemen met de Taliban bedrieglijk werden bevonden, kan redelijkerwijze besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul, waar u een leven kan uitbouwen en uw beroep kan uitoefenen. In casu moet dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010

stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat verzoekende partij aanduidt als een "Enig middel", beroept verzoekende partij zich op de schending van "het recht van verdediging", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel, betreffende de subsidiaire bescherming, dat verzoekende partij aanduidt als "Eerste middel", haalt verzoekende partij nogmaals de schending aan van "het recht van verdediging" en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij wordt aangetast doordat zij bedrieglijke verklaringen aflegt over haar leeftijd – zij verklaart 17 jaar en een paar maanden te zijn terwijl uit de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat zij zeker ouder is dan 18 jaar en waarschijnlijk zelfs 20 jaar is – wijst verzoekende partij erop dat de leeftijdsbepaling in Afghanistan gebeurt door een loutere verklaring van één van de partijen. Zij verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan d.d. juli 2012 waaruit blijkt dat de procedures voor leeftijdsverificatie in Afghanistan over het algemeen onvoldoende zijn, en dat deze procedures bovendien niet veel zeggen daar geboorteregistratie nauwelijks plaatsvindt in Afghanistan en daar het eenvoudig is om leeftijd in identificatiedocumenten te vervalsen. De leeftijdsbepaling in Afghanistan gebeurt dan ook op basis van een combinatie van uiterlijke kenmerken, algemene vermoedens en/of verklaringen door één van de ouders, meestal de vader. Het feit dat verzoekende partij in Afghanistan jonger werd geschat dan in België, betekent evenwel niet dat verzoekende partij leugenachtige verklaringen daaromtrent zou hebben afgelegd.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat de bovenstaande opmerkingen van verzoekende partij louter bevestigen dat er weinig bewijswaarde kan worden toegekend aan de taskara die door haar werd neergelegd, waarop vermeld staat dat verzoekende partij 14 jaar was op 15 juni 2010. Verzoekende partij geeft immers zelf aan dat het eenvoudig is om de leeftijd in identificatiedocumenten te vervalsen en dat de leeftijdsbepaling in haar geval gebeurde op basis van de verklaring door haar vader (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 4). Daar uit de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoekende partij zeker ouder is dan 18 jaar, en waarschijnlijk zelfs 20 jaar is – waardoor de controle een verschil van drie jaar oplevert – is de verklaring van verzoekende partij tijdens haar gehoor dat zij 17 jaar en een paar maanden is, wel degelijk leugenachtig.

2.2.5.1. Verder betoogt verzoekende partij dat verwerende partij de plicht heeft om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken en dit niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag, maar zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen. Evenwel werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de context waarbinnen verzoekende partij opgroeide, met haar algemene kennis, met haar opleidingsniveau en met de algemene situatie in haar land van oorsprong. Uit haar gehoor blijkt duidelijk dat verwerende partij op geen enkel ogenblik getracht heeft de waarheid te vinden, laat staan getracht heeft te achterhalen waarom verzoekende partij haar land van herkomst heeft verlaten. Verzoekende partij meent dan ook dat er sprake is van een manifeste onwil om de zaak op een objectieve wijze te beoordelen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij *in casu* heeft vastgesteld dat aan de elementen die verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag aanhaalt geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen aflegt omtrent haar leeftijd, omdat het weinig aannemelijk is dat de taliban op klaarlichte dag een bembom zouden installeren, omdat verzoekende partij geen verklaring kan bieden omtrent hoe zij de politie van gedacht heeft kunnen doen veranderen en hen heeft kunnen overtuigen van de waarachtigheid van haar verhaal over de bembom, omdat het bovendien in dat licht weinig aannemelijk is dat de politie zich ineens met vier wagens naar de plaats van de bom zou begeven zonder eerst met een beperkter team poolshoogte te nemen, omdat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de vraag van haar neef of het waar

was dat verzoekende partij de bom aan de politie getoond had, omdat verzoekende partij nauwelijks informatie heeft omtrent het eerste bezoek van de taliban aan haar ouderlijk huis, zij evenmin getracht heeft zich hierover beter te informeren en zij bovendien dit bezoek niet vermeld heeft in haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het tweede bezoek van de taliban aan haar ouderlijk huis, omdat verzoekende partij inconsistente verklaringen geeft omtrent de reden waarom haar ouders de dreigbrief niet naar haar stuurden en vastgesteld werd dat verzoekende partij niet op de hoogte was van de concrete inhoud van de brief en van de omstandigheden waarin de brief gevonden werd, omdat de bewijswaarde van het door verzoekende partij neergelegde document waarin bevestigd wordt dat zij een dreigbrief kreeg ondermijnd wordt daar de inhoud van het bevestigingsdocument niet overeenkomt met de door verzoekende partij gegeven verklaringen, de datum op het bevestigingsdocument ontbreekt en verzoekende partij nauwelijks de inhoud van het bevestigingsdocument kent en het ten slotte onaannemelijk is dat de taliban onmiddellijk na het vertrek van verzoekende partij uit Afghanistan hun zoektocht naar haar zouden hebben gestaakt aangezien verzoekende partij niet kan verklaren hoe de spionnen – die de taliban zouden hebben geïnformeerd over de vlucht van verzoekende partij – wel zouden weten dat zij het land uit gevlucht was, terwijl zij niet zouden hebben geweten dat verzoekende partij bij haar tante in Dar-Ziyyarat verbleef, en dat terwijl verzoekende partij beweert vanuit haar tantes huis vertrokken te zijn. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle feitelijke gegevens van de zaak. Dat verwerende partij enkel op zoek zou zijn gegaan naar elementen om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze hard kan maken. Deze stelling kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

2.2.6.1. Vervolgens onderstreept verzoekende partij dat zij haar land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban omwille van de melding van de plaatsing van bembommen. Het asielrelaas van verzoekende partij dient te worden gekaderd in het optreden tegen de algemene onveiligheid in het land. Verwijzend naar een rapport van het UNHCR, stelt verzoekende partij dat uit deze informatie blijkt dat in bepaalde gebieden onder controle van de taliban, elke inmenging van de overheid onmogelijk is. Wel is er een zekere aanwezigheid van overheidsdiensten, doch zijn deze onmachtig ten aanzien van de taliban. Het is dan ook zo dat in bepaalde gebieden de taliban zich niet langer verdoken moeten opstellen en dat de taliban zelfs overdag acties kan ondernemen.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar de 'algemene situatie' in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. In de mate dat verzoekende partij met haar betoog probeert aan te tonen dat de bembommen door de taliban ook bij klaarlichte dag kunnen worden geplaatst daar zij in bepaalde gebieden ook overdag acties kunnen ondernemen omdat de overheidsdiensten in deze gebieden totaal onmachtig zijn door de absolute controle van de taliban, wijst de Raad er evenwel op dat het ostentatief bij klaarlichte dag plaatsen van bembommen aan zijn doel voorbijschiet daar de slagkracht van dit wapen juist in het verborgene zit en iedereen derhalve de plaats van deze bom kon kennen. Bovendien is het betreffende gebied duidelijk niet onder absolute controle van de taliban nu verzoekende partij zelf stelt dit gevaar aan de politie te zijn kunnen gaan melden en deze bom ook effectief door de politie werd onschadelijk gemaakt. Het volstrekt onaannemelijk bevinden van deze talibanactie bij klaarlichte dag blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7.1. Waar verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij niet afdoende kan verklaren hoe zij de politie van gedacht heeft kunnen veranderen en hen heeft kunnen overtuigen van de waarachtigheid van haar verhaal over de bembom, legt verzoekende partij in haar verzoekschrift uit dat de ordediensten zich aanvankelijk wantrouwig opstelden wanneer zij aangaf dat er een bom geplaatst werd. Dit wantrouwen valt te verklaren door het feit dat de woonplaats van verzoekende partij gekenmerkt is door een zeer grote onveiligheid. Vooral de politie en het leger lopen een groot risico om het slachtoffer te worden van gewelddaden van de taliban. Derhalve is het niet verwonderlijk dat de

ordediensten de nodige voorzorgen nemen en terughoudendheid aan de dag leggen wanneer zij geconfronteerd worden met een jonge persoon die plots komt melden dat hij zag dat er bommen werden geplaatst. Het was pas na de nodige controle en het verzekeren van hun eigen veiligheid dat de ordediensten zich naar de plaats van de bom begaven. Waarom ze met vier wagens gingen, is ook voor verzoekende partij een raadsel. Verzoekende partij speculeert dat dit zou kunnen zijn omdat zij vreesden voor aanvallen van de taliban.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaande uitleg grotendeels de door haar gegeven uitleg tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal herhaalt. Waar verzoekende partij opmerkt dat het pas na de nodige controle en na het verzekeren van hun eigen veiligheid was dat de ordediensten zich naar de plaats van de bom begaven, merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 juli 2013 het volgende verklaarde: *“Dus eerst hebben ze goed naar mij gekeken, ik had geen gevaarlijke dingen aan nadien dachten ze, ja, dat ik kan ook van plan te zijn om die bom op hun te laten ontploffen”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 17). Derhalve geeft verzoekende partij zelf aan dat de ordediensten er voor vreesden dat verzoekende partij de bom zou laten ontploffen wanneer deze ter plaatse zouden komen. De loutere controle van verzoekende partij op het bezit van gevaarlijke zaken biedt geenszins de garantie dat dit niet zou gebeuren, waardoor verzoekende partij met deze beperkte uitleg allesbehalve verklaart waarom de ordediensten plots wel actie ondernamen en zich naar de plaats van de bom begaven. De loutere speculatie van verzoekende partij dat de politie met vier wagens naar de plaats van de bom gingen omdat ze vreesden voor aanvallen van de taliban, is geenszins van aard de vastgestelde onaannemelijkheid te weerleggen. Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. De Raad is van mening dat verwerende partij terecht geoordeeld heeft dat daar de ordediensten aanvankelijk geen geloof hechtten aan het verhaal van verzoekende partij, het geenszins aannemelijk is dat de politie zich ineens met vier wagens naar de plaats van de bom wou begeven, zonder eerst met een beperkter team poolshoogte te nemen.

2.2.8.1. Aangaande de motivering van verwerende partij in verband met de vraag die aan verzoekende partij werd gesteld door haar neef, namelijk of het waar was dat zij de bom aan de politie getoond had, wijst verzoekende partij erop dat zij gezien de algemene situatie niet zonder meer kan melden dat zij inderdaad de bom aan de politie getoond had. De familieband op zich is niet voldoende om iemand dergelijke elementen toe te vertrouwen. *In casu* was het van belang dat zo weinig mogelijk personen kennis hadden van de daden van verzoekende partij, en dit voor haar eigen veiligheid.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal desbetreffend erg incoherent zijn. Wanneer haar gevraagd wordt waarom zij ten aanzien van haar neef ontkend had dat zij de bom aan de politie had getoond, antwoordt zij het volgende: *“ik wou het tegen niemand vertellen, ik dacht mss weet hij het nog niet en hij wil meer weten, daarom”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 18). Dit antwoord houdt evenwel geen steek, daar het duidelijk was dat haar neef hiervan reeds op de hoogte was, daar deze aan verzoekende partij vroeg of zij de bermbom aan de politie had laten zien. Bovendien had haar neef haar verteld dat bijna iedereen in het dorp wist dat verzoekende partij de politie op de hoogte had gebracht van de bermbom (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 15). Het argument van verzoekende partij dat het van belang was dat zo weinig mogelijk personen kennis hadden van haar daden, kan dan ook niet verklaren waarom verzoekende partij gelogen heeft tegen haar neef.

2.2.9.1. Inzake de motivering van verwerende partij over het eerste bezoek van de taliban aan het ouderlijk huis van verzoekende partij, benadrukt verzoekende partij dat zij niet aanwezig was op het ogenblik dat de taliban bij haar thuis langskwam. Verzoekende partij heeft dan ook niet de gevraagde informatie en kan deze onmogelijk geven gezien zij niet aanwezig was. Verder merkt verzoekende partij op dat zij uiteraard inlichtingen vroeg bij haar vader. Evenwel kon zij niet veel informatie loskrijgen. Zij verwijst dienaangaande naar de patriarchale samenleving in Afghanistan, waar de vader beslist wat er gezegd wordt. Wanneer haar vader niet wenst te spreken over het voorval, kan verzoekende partij dan ook niet verder vragen daar dit een ernstig gebrek aan respect zou inhouden. Ook achteraf kon zij moeilijk vragen naar bijkomende informatie, daar de problemen ontstaan zijn door de handelingen van verzoekende partij. Zij vreesde dan ook dat zij de schuld zou krijgen.

Betreffende de opmerking dat verzoekende partij het bezoek van de taliban aan haar ouderlijk huis niet vermeld heeft in haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, oppert verzoekende partij dat zij

tijdens dit interview zeer kort diende te zijn en dat zij niet de mogelijkheid kreeg om in detail alle informatie te geven.

2.2.9.2. Vooreerst stelt de Raad dat de opmerking van verzoekende partij dat zij uiteraard inlichtingen vroeg bij haar vader, maar dat zij evenwel niet veel informatie los kon krijgen, geenszins ondersteund wordt door de gegevens in het administratief dossier. Immers verklaart verzoekende partij tijdens haar gehoor daaromtrent het volgende:

“- om hoe laat snachts waren de T die eerste keer gekomen?

Ik was niet thuis

- hebt u dat achteraf aan uw ouders gevraagd?

Nee, ze hebben ook niet naar mij gebeld maar met de man van mijn tante gesproken

- maar nu, u hebt nog contact met vader, zelf aan vader gevraagd om meer details over dat bezoek van T?

Nee,

- waarom niet?

Het is niet belangrijk voor mij om hoe laat ze waren gekomen, voor mij was het belangrijk dat ik kon vluchten ik zit nu hier, daarom

(...)

- waarom niet meer details over incident gevraagd aan ouders?

Ik was gewoon band geworden de eerste dag had ik gehoord dat de T zijn langs geweest en de tweede dag waren ze weer langs geweest en hebben ze een DB achter gelaten, ik was bang, ik durfde niet meer over de problemen praten” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 20-21). Derhalve blijkt duidelijk dat verzoekende partij geen verdere inlichtingen heeft gevraagd bij haar vader. De opmerking dat zij niet veel informatie kon loskrijgen, waarbij zij verwijst naar de patriarchale samenleving in Afghanistan, is dan ook niet dienstig. Verder is de Raad van oordeel dat de vrees van verzoekende partij dat haar ouders haar eventueel de problemen die zij heeft veroorzaakt zouden verwijten geenszins opweegt tegen de vrees die verzoekende partij beweert te koesteren ten aanzien van de taliban, waardoor het niet informeren omtrent het bezoek van de taliban aan haar ouderlijk huis dan ook volstrekt onaanvaardbaar is. Deze uiterst nalatige houding, die wijst op een grove desinteresse, valt volgens de Raad immers niet in overeenstemming te brengen met een werkelijke vrees voor vervolging.

Waar verzoekende partij betreffende het niet vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken van het eerste bezoek van de taliban aan haar ouderlijk huis stelt dat zij zeer kort diende te zijn en dat zij niet de mogelijkheid had alles in detail te vertellen, wijst de Raad erop dat ondanks het feit dat deze vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij een dermate wezenlijk element uit zijn asielrelaas meedeelt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 9, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. Daarenboven werd aan verzoekende partij nog uitdrukkelijk gevraagd of zij bedreigd werd door de taliban, waarbij zij enkel stelde dat haar ouders, toen verzoekende partij bij haar tante verbleef, thuis een dreigbrief van de taliban ontvingen. Verzoekende partij maakt evenwel geen enkele melding van het bezoek van de taliban aan haar ouderlijk huis. Wanneer verzoekende partij vervolgens gevraagd wordt of zij nog iets wilt toevoegen, antwoordt zij ontkennend. Derhalve maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij de mogelijkheid niet zou hebben gehad dit wezenlijk element tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden. De omissie van een dermate uiterst wezenlijk element in het voorgehouden asielrelaas, dat pas voor het eerst ter sprake wordt gebracht tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij verklaarde problemen met de taliban.

2.2.10.1. Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekende partij over het tweede bezoek van de taliban aan haar ouderlijk huis, stelt verzoekende partij dat de taliban een tweede keer langskwamen om een dreigbrief achter te laten. Deze brief werd niet persoonlijk afgegeven, maar achtergelaten. Verzoekende partij meent dat verwerende partij er verkeerdelijk van uitgaat dat de taliban

zou binnegaan in het huis. Verzoekende partij ziet evenwel niet op welke informatie verwerende partij zich steunt om tot deze conclusie te komen. Daar deze veronderstelling van verwerende partij niet wordt gebaseerd op objectieve gegevens en derhalve een louter subjectief element betreft, kan dit niet dienstig worden aangewend om de feiten te betwisten.

2.2.10.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat zij zelf aanvankelijk tijdens haar gehoor aangaf dat de taliban de tweede keer langskwamen om haar te arresteren: *“Een dag later kwamen ze opnieuw, in totaal twee dagen na mijn problemen zijn ze voor een tweede keer gekomen om me te arresteren, en die keer hebben ze een DB achter gelaten”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 15). Later verklaart zij evenwel het volgende: *“Die tweede keer eigenlijk ze zijn niet binnen geweest, ook niet geklopt op onze deur, ze hebben de DB achter gelaten en ze steken het meestal onder de deur in de opening van de deur”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 21). De Raad acht het dan ook tegenstrijdig dat verzoekende partij eerst stelt dat de taliban langsgelaten waren om haar te arresteren, maar later aangeeft dat ze enkel een dreigbrief hebben achtergelaten zonder te kloppen op de deur. Indien de taliban immers werkelijk verzoekende partij wilden arresteren, kan immers minstens verwacht worden dat zij zouden hebben nagegaan of verzoekende partij thuis was.

2.2.11.1. Waar verwerende partij motiveert dat de verklaringen van verzoekende partij niet overtuigen dat er werkelijk een aan verzoekende partij gerichte dreigbrief bij haar thuis werd gevonden, benadrukt verzoekende partij wederom dat zij niet aanwezig was, en slechts via haar ouders vernomen heeft dat er een dreigbrief werd gegeven. Verder wijst zij erop dat zij niet zonder meer contact kan opnemen met haar familie. Zelfs indien er al contact mogelijk zou zijn, dan gaan de gesprekken in eerste instantie over de persoonlijke situatie van verzoekende partij en haar familie en niet over administratieve documenten. Wat betreft haar tegenstrijdige verklaringen omtrent de reden waarom haar vader het bewuste stuk niet naar haar heeft opgestuurd, voert verzoekende partij aan dat haar verplicht werd een standpunt in te nemen. Zij onderstreept dat zij slechts mogelijkheden gaf voor wat er met de dreigbrief zou kunnen gebeurd zijn. Verzoekende partij stelt dat niet van haar kan verwacht worden dat zij aan haar ouders vraagt waar de brief is, gezien haar beperkte middelen en haar beperkte communicatiemogelijkheden in het opvangcentrum.

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij vijf dagen voor haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog contact had met haar ouders. Ze hebben gepraat omtrent de documenten van verzoekende partij en verzoekende partij wilde weten hoe het met haar ouders gaat (administratief dossiers, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 9). De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekende partij zich dan niet spontaan geïnformeerd heeft omtrent de dreigbrief die gericht was aan haar of waar de brief is. De dreigbrief maakt immers een essentieel element uit van haar asielrelaas, waardoor van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij zich hieromtrent terdege informeert. Het argument van verzoekende partij dat als zij contact heeft met haar familie, zij het in de eerste instantie hebben over de persoonlijke situatie van verzoekende partij en haar familie en niet over documenten, houdt bovendien geen steek daar verzoekende partij tijdens haar gehoor zelf heeft aangegeven dat zij met haar ouders wel degelijk gesproken heeft over documenten, en zelfs over de dreigbrief. Verzoekende partij vroeg immers om de dreigbrief op te sturen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 2). Verzoekende partij brengt dan ook geen enkel plausibel argument aan waarom zij zich niet diepgaander heeft geïnformeerd omtrent de dreigbrief.

Aangaande de reden waarom haar ouders de dreigbrief niet hebben opgestuurd naar verzoekende partij, verklaart verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 juli 2013 het volgende:

“- waarom hebben ze die DB niet gestuurd?”

Ik weet het niet, waarom dat ze dat niet deden, ik denk dat die brief was gewoon kwijt of gescheurd - hebt u gevraagd waarom ze de DB niet hebben gestuurd?

Ik heb het wel gevraagd maar mijn vader zei, we hebben gezocht, maar niet teruggevonden, we weten niet meer waar we die brief gelegd hebben” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 2-3). De Raad is vooreerst van oordeel dat uit het gehoorverslag geenszins blijkt dat verzoekende partij verplicht werd een standpunt in te nemen. Verzoekende partij verklaart uitdrukkelijk te hebben gevraagd aan haar vader waarom ze de dreigbrief niet hebben opgestuurd, waarop deze zou geantwoord hebben dat ze de brief niet meer terugvinden. Indien verzoekende partij werkelijk aan haar ouders heeft gevraagd waarom ze de brief niet hebben opgestuurd, is het dan ook zeer eigenaardig dat verzoekende partij aanvankelijk verklaart niet te weten waarom haar ouders de dreigbrief niet hebben opgestuurd, en slechts een vermoeden hieromtrent uit. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Ten slotte merkt de Raad nog op

dat de opmerking van verzoekende partij dat van haar niet verwacht kan worden dat zij aan haar ouders vraagt waar de brief is, niet dienstig is, daar verzoekende partij tijdens haar gehoor zelf verklaard heeft dat haar ouders haar verteld hebben dat ze de dreigbrief niet meer terugvinden.

2.2.12.1. Waar verwerende partij erop wijst dat de inhoud van het document waarin bevestigd wordt dat verzoekende partij een dreigbrief heeft gekregen strijdig is met de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, geeft verzoekende partij aan dat zij zelf nooit de dreigbrief heeft gelezen en dat zij dan ook enkel hetgeen zij vernam kan meedelen aan verwerende partij. Blijkbaar hebben de dorpsoudsten vernomen dat de taliban andere dwingende maatregelen vroeg, namelijk dat verzoekende partij zich zou aansluiten bij de taliban. Verzoekende partij vermoedt dat dit is om de schuld op deze wijze af te kopen. Verzoekende partij meent dat de feiten zoals verzoekende partij ze stelde, de inhoud van het stuk niet uitsluiten. De inhoud uit het bevestigingsdocument is complementair. Ten slotte stelt verzoekende partij dat het document echt is en de door verzoekende partij aangehaalde feiten bevestigt.

2.2.12.2. De Raad meent dat de vaststelling dat de inhoud van het bevestigingsdocument niet overeenkomt met de verklaringen van verzoekende partij wel degelijk de bewijskracht van het document ondermijnt. Bovendien werd door verwerende partij tevens vastgesteld dat er geen datum staat op het document en dat verzoekende partij nauwelijks de inhoud van het document blijkt te kennen, dit terwijl verwacht mag worden dat zij zich grondig informeert over dit stuk dat zij neerlegt en dat bovendien rechtstreeks te maken zou hebben met haar problemen. Gezien deze vaststellingen, kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden gehecht aan het document waarin bevestigd wordt dat verzoekende partij een dreigbrief kreeg. Verder oordeelt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.13.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij omtrent het staken van de zoektocht door de taliban onmiddellijk na het vertrek van verzoekende partij uit Afghanistan, brengt verzoekende partij aan dat de taliban in heel Afghanistan actief zijn. De taliban hebben voldoende contacten om Afghaanse vluchtelingen op te sporen. Het is dan ook mogelijk dat de taliban weliswaar geen kennis had van de verblijfplaats van verzoekende partij na haar vlucht uit haar ouderlijk huis, maar wel van haar vertrek uit Afghanistan vermits de taliban een groot aandeel heeft in de grote opbrengsten in de mensensmokkel en de smokkelaars vaak een veilige doortocht afkopen.

2.2.13.2. De herhaling van de uitleg die zij ook gaf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 21-22) kan geenszins overtuigen, daar verzoekende partij op geen enkele manier verklaart waarom de taliban dan niet op de hoogte was van haar verblijf bij haar tante, indien zij toch zoveel spionnen hadden. Daarenboven oordeelt de Raad dat het volstrekt onaannemelijk is dat de taliban, die een straffend voorbeeld wou stellen voor het verklikken van het plaatsen van de bermbom, indien zij verzoekende partij pas zouden hebben gedetecteerd bij het ontvluchten van het land, zij haar zouden hebben laten ontkomen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in

het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist deze motivering en stelt dat zij geen enkel sociaal opvangnet heeft buiten haar eigen dorpsgemeenschap en aldus niet kan terugvallen op steun in Kabul. Evenmin heeft zij een specifieke opleiding die haar in staat zou stellen zelfvoorzienend te zijn. Er zijn bovendien geen opvangkampen in en rond Kabul om de interne vluchtelingen op te vangen en er zijn geen hulporganisaties aanwezig die zich ontfemen over deze vluchtelingen. Verzoekende partij brengt met haar betoog echter geen overtuigende argumenten aan die het oordeel van het Commissariaat-generaal kunnen ontkrachten.

Wat betreft het argument van verzoekende partij dat zij geen familie heeft in Kabul, wijst de Raad erop dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

Voorts toont verzoekende partij op geen enkele manier aan dat zij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die werkervaring heeft als landbouwer, fruitplukker, houthakker en als arbeider in de bouwsector en die zowel Dari als Pasjtoe spreekt, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu* geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoekende partij in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het EHRM in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09, 20 juli 2010)). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, kan van haar dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich in Kabul vestigt. Dit klemt des te meer daar haar voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat de nieuwe richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 omtrent het intern vluchtalternatief stellen dat elke zaak individueel moet worden onderzocht op een mogelijke hervestiging in het land van herkomst en dat dan ook de nodige afwegingen moeten worden gemaakt, wijst de Raad erop dat dit *in casu* is gebeurd.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*" De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 (administratief dossier, stuk 13, deel 2) blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat* zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 (administratief dossier, stuk 13, deel 3) gaat de veiligheid in de stad Kabul er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit en lijkt het erop dat de Afghaanse veiligheidsdiensten steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Het geweld in de stad bestaat vooral uit complexe aanvallen op *highprofile* doelwitten. Daarnaast is er in de stad Kabul ook een probleem met criminaliteit. Uit het Cedoca-rapport blijkt derhalve dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Dit wordt bovendien bevestigd door het Cedoca-rapport "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Kabul-stad" van 5 september 2013 (aanvullende nota verwerende partij) dat een actualisatie betreft van de informatie in voormeld Cedoca-rapport van 21 maart 2013. Uit de debatten ter terechtzitting blijkt deze nota een loutere bevestiging te bevatten van de reeds eerder vastgestelde veiligheidssituatie in Kabul.

Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg lopen burgers in de stad Kabul op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.16. Waar verzoekende partij nog verwijst naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen, die niet de Afghaanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekende partij verwijst is *in casu* irrelevant daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT